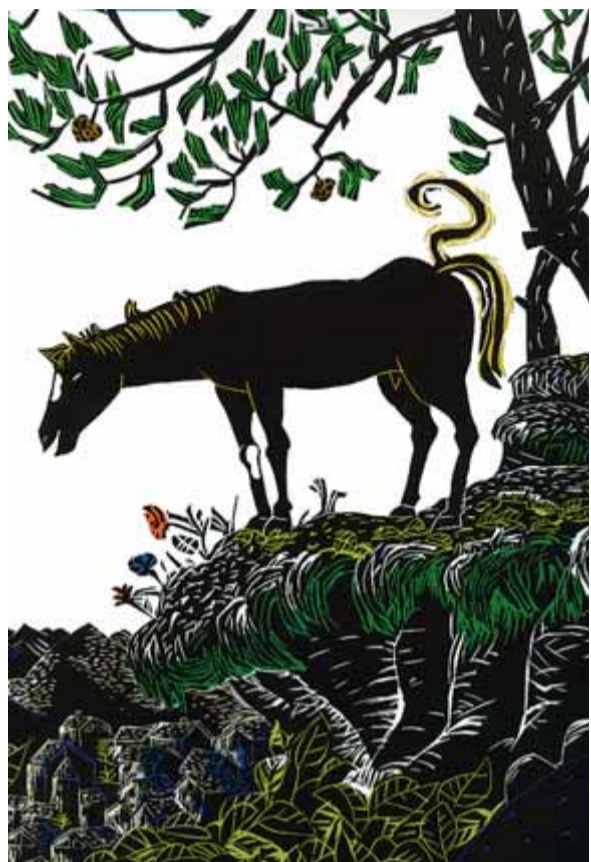

Il·lustració Oblit Baseiria

Tot el que li pot passar a un pèl

Vet aquí un pèl
M. Àngels Juanmiquel
Il·lustració: Marta Balaguer
Premi Mercè Llimona 2007
Publicacions de l'Abadia de Montserrat
Barcelona, 2008
Preu: 16 €
Pàgines: 28

Vet aquí la història d'un pèl, nascut a la cua d'un bell poltre salvatge, i de com va creixent tot passant de mà en mà fins a la seva fi.

La història és explicada en primera persona per aquest pèl-narrador que passa de viure en llibertat amb la natura a ser presoner enmig d'un tros de fusta i obligat a seguir les

regles imposades per fer sortir les més belles notes de l'arquet d'un músic, per després convertir-se en el fil que arrossega la joguina d'un infant i acabar sent la corda que lligarà un ram de flors, regal d'un avi a la seva néta. I és aquesta nena qui decideix posar, amb una delicadesa extraordinària, el punt final al seu viatge tot embolicant-lo amb un mocador, mi-

rant de no rebregar-lo gaire, per poder conservar el record del bonic present. Aquest és el final del seu camí però també la descoberta d'una nova vida, en poder veure la seva imatge reflectida a la nineta dels ulls de la nena.

Si la història aconsegueix sorprendre amb belles imatges poètiques, la il·lustració és un fidel retrat del text, sense cap

mena de reinterpretació. Si bé és veritat que la imatge no aporta noves lectures a la narració, són destacables els enquadraments del text amb les il·lustracions, totes amb la mateixa tècnica de gravat, en què predomina el negre amb esquitxades de notes de color, i que aconsegueixen donar una força de conjunt unitària al servei de la paraula.*

MICRORELAT

PERE GUIXÀ

El dissident

Damunt de l'àtic hi ha el sobreàtic, i més amunt encara l'hivernacle on s'està el dissident. Les visites són regulars i rotatives, però la segona vegada ell va renunciar a tornar-hi. Va dir no a visitar el dissident.

Un lilit de pedra a l'interior de l'hivernacle. Quadres a les parets penjats pels teòlegs i els comissaris nacionals. Les visites són cada dia, els grups es creuen a l'escala que du a l'hivernacle.

La majoria de ciutats tenen un carrer que du als afores. Inexcusablement ell va haver d'anar-hi quan va notar el rebuig de tots.

Dies abans, entre la primera visita i la renúncia, havia pujat l'escala que du a l'hivernacle. La

porta era oberta. No hi havia el lilit de pedra ni el cos del dissident estès. En un dels quadres, treia la llengua.

-Senyors, ara el dissident somia. Això era a la primera visita. Els visitants van veure l'entreson d'una autovia que arribava fins a un terreny rost, una casa amb un jardí de ciment, mobles d'obra enfundats en llençols...

Quan la fabulació va esvair-se, l'oficiant va dir que tothom es posés al voltant del lilit. El lilit va trepidar; el dissident sotsobra i s'eleva uns centímetres, sense resistència. Una dona comença a xisclar i un nen pica de mans; d'altres homes s'abracen, excitats. La dona d'un comissari demana respecte, no tant per la mirada

severa dels herois dels quadres com per la tranquil·litat que li cal al cenacle on els teòlegs interpreten i deliberen.

Han escollit el dissident com n'han escollit d'altres. Sense que se sàpiga ben bé per què, sense que se sàpiga si el dissident ens tiranitzava.

Les visites s'han desplaçat des de l'hivernacle als afores. Els grups hi arriben en vehicles o a peu. A alguns va veure'ls en la seva primera visita, i sap que se'n recorden. Però no hi ha temps per a presentacions, tampoc amb els qui vénen per primer cop. Ell tanca els ulls i s'estira al lilit de pedra. Es col·loquen al seu voltant.

-Senyors, ara el dissident somia.*

ESPÈCIE PROTEGIDA

ADA CASTELLS

A les altures amb Rainer Maria Rilke

Als de l'Editorial Funambulista els agrada treballar fi i fa un parell d'anys van treure unes proses curtes del poeta Rainer Maria Rilke, algunes d'elles fins aleshores inèdites en castellà. Des de la solapa presentaven l'autor com "un dels poetes més importants i influents del segle XX, a l'altura d'un Pessoa, un Yeats o un Kavafis". La tria dels col·legues no deixa de ser curiosa, per la seva universalitat i perquè estan ben allunyats, en estil, els uns dels altres. Això prova dues coses: el segle XX és eclèctic i la gràcia dels poetes és tenir veu pròpia.

Aquesta veu es detecta

ara amb *Primavera sagrada y otros cuentos de Bohèmia*, que reuneix contes de les primeres fornades de l'escriptor. Són una bona manera d'entrar en aquest univers que anys més tard ens conduirà a *Cartes a un jove poeta*, reeditat recentment per uns altres treballadors fins: Angle Editorial. També pot menar el lector

cap a la delicadesa de *Cançó d'amor i de mort del corneta*, editada a Curial, el 1981, en una traducció de Carles Riba i pròleg de Salvador Espriu, que s'ha anat reeditant per al plaer dels lectors.*

